

УДК 342.9

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ДЕРЖАВНОЇ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТА ОХОРОНИ ДЕРЖАВНОЇ ТАЄМНИЦІ

Денис ДЕНИЩУК,

науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем забезпечення діяльності поліції
Харківського національного університету внутрішніх справ

АНОТАЦІЯ

У статті досліджено історію розвитку Державної кримінально-виконавчої служби України з моменту набуття Україною незалежності та до сьогодення. Розглянуто низку перетворень, що відбулися в структурі пенітенціарної системи внаслідок її реформування та розбудови. Приділено увагу питанням охорони державної таємниці в Державній кримінально-виконавчій службі України, важливість яких у сучасних реаліях неухильно збільшується. Зважаючи на велику кількість реформ і недостатню кількість досліджень цієї проблематики, було проведено аналіз змісту діяльності пенітенціарної системи з погляду відомостей, що становлять державну таємницю. Отримані висновки дали змогу надати загальну характеристику теперішнього стану Державної кримінально-виконавчої служби України як суб'єкта охорони державної таємниці.

Ключові слова: Державна кримінально-виконавча служба України, ДКВС, державна таємниця, охорона державної таємниці, звід відомостей, що становлять державну таємницю.

GENERAL CHARACTERISTICS OF THE STATE CRIMINAL AND EXECUTIVE OFFICE OF UKRAINE AS A SUBJECT OF PROTECTION OF THE STATE SECRET

Denys DENYSHCHUK,

Research Fellow of the Research Laboratory on Problems of Ensuring Police Activities
of Kharkiv National University of Internal Affairs

SUMMARY

In this article was research the history of the development of the State Criminal Enforcement Service of Ukraine since Ukraine gained independence and to the present day. Attention is paid to the issues of protection of state secrets in the State Criminal Enforcement Service of Ukraine, which importance is steadily increasing in modern realities. Given the large number of reforms and the lack of research into these issues, the content of the activity of the penitentiary system has been analyzed in terms of state secret information. The results of research made it possible to give a general description of the current state of the State Criminal Enforcement Service of Ukraine as a subject of protection of state secrets.

Key words: State Criminal Enforcement Service of Ukraine, State Secrets, Protection of State Secrets.

Постановка проблеми. Значення охорони інформації, яка становить державну таємницю, в сучасних історичних умовах значно зросло і продовжує збільшуватись. Це зумовлено військовими факторами, політичними умовами сьогодення та економічними чинниками, які впливають на державу і суспільство. У цьому плані Державна кримінально-виконавча служба України (далі – ДКВС України) як структура, що працює із секретною інформацією, не стоїть осторонь. ДКВС України за останні роки неодноразово реформувалась і змінювалась. Процес розвитку ДКВС України продовжується і зараз. Сьогодні основне завдання зазначеної служби визначене як діяльність, що спрямована на здійснення державної політики у сфері виконання кримінальних покарань [1, п. 1 ст. 1 розділ I].

Актуальність теми дослідження. Активне реформування пенітенціарної системи України не лише неухильно перетворює структуру Державної кримінально-виконавчої служби України, але й торкається побудови нового підходу до реалізації її функцій. Проте вимоги щодо забезпечення гідного рівня охорони державної таємниці залишаються незмінними, а пильність до їх виконання в умовах сьогодення лише зростає. Така ситуація потребує проведення аналізу щодо ДКВС України як суб'єкта, що здійснює охорону державної таємниці.

Стан дослідження. Питанням розбудови пенітенціарної системи приділено увагу в працях таких учених, як: О.М. Бандурка, О.В. Беца, І.Г. Богатирьов, С.О. Богунов, Д.О. Ніколенко, Г.О. Радов, О.П. Северов, В.М. Синьов. Окремі аспекти цього питання досліджено у виданні «Пенітенціарна система України: історія та сучасність», підготовленому Державною пенітенціарною службою України з нагоди 15-ої річниці утворення центрального органу виконавчої влади з питань виконання покарань [2]. Варто звернути увагу і на більш нові дослідження таких учених, як: А.П. Гель, О.Г. Колб, С.В. Зливко, І.С. Яковець. Проблематику охорони державної таємниці розглядали О.Є. Архипов, І.І. Божков, Ю.О. Дрейс, А.С. Пашков, О.В. Шамсутдінов. Проте питання охорони державної таємниці саме щодо ДКВС України досі не розглядалось.

Мета та завдання статті полягають у тому, щоб надати загальну характеристику ДКВС України як органу, діяльність якого передбачає роботу із секретною інформацією та потребує охорони державної таємниці під час здійснення покладених на службу завдань.

Виклад основного матеріалу. На початку зазначимо, що система виконання покарань була задовго до того, як Україна набула статусу самостійної незалежної держави. Однак пенітенціарна система в Україні як окремий орган

уперше з'явилась із моменту видання Указу Президента України від 22 квітня 1998 р. № 344/98 [3], яким було утворено Державний департамент України з питань виконання покарань (далі – ДДВП). У зв'язку з цим Державний департамент України з питань виконання покарань як центральний орган виконавчої влади став правонаступником Головного управління виконання покарань Міністерства внутрішніх справ України (далі – ГУВП МВСУ). З метою закріплення його повноважень було прийнято відповідний Указ Президента України від 31 липня 1998 р. № 827/98, яким затверджено «Положення Про Державний департамент України з питань виконання покарань» [4], а вже з 1999 р. ДДВП було введено з тимчасового підпорядкування Міністерству внутрішніх справ України [5].

Наступною віхою становлення Державної кримінально-виконавчої служби України стало прийняття Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України», яким визначено правові основи організації та діяльності Державної кримінально-виконавчої служби України, її завдання та повноваження» [1]. Цей Закон до сьогодні знає численні зміни і доповнень.

Подальше реформування служби відбулось шляхом прийняття Указу Президента України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 9 грудня 2010 р. № 1085/2010 [6], яким ДДВП було реорганізовано в Державну пенітенціарну службу України (далі – ДПтС). Положенням про Державну пенітенціарну службу України, яке було затверджене Указом Президента України від 6 квітня 2011 р. № 394/2011 [7], передбачалось, що ДПтС України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра юстиції України, входить до системи органів виконавчої влади і забезпечує реалізацію державної політики у сфері виконання кримінальних покарань [7].

Остаточне формування пенітенціарної служби відбулося з реорганізацією 25-ти територіальних органів ДДВП шляхом їх перетворення на 25 територіальних органів ДПтС України, проведеного згідно з Постановою Кабінету Міністрів України від 20 жовтня 2011 р. № 1062 «Про утворення територіальних органів Державної пенітенціарної служби» [8].

Вже приблизно через рік Президент України своїм Указом від 8 листопада 2012 р. № 631/2012 схвалює Концепцію державної політики у сфері реформування ДКВС України, розраховану на термін тривалістю з 2012 по 2017 р. [9]. Наприкінці відведеного періоду, у 2016 р., Міністерство юстиції України презентує нову реформу пенітенціарної системи, а згодом – і нову модель реформування ДКВС України [10, абзац 3–4 розділ І].

Найсучасніший етап розвитку ДКВС України розпочався Постановою Кабінету Міністрів України від 18 травня 2016 р. № 343 «Про Деякі питання оптимізації діяльності центральних органів виконавчої влади системи юстиції» [11], якою ДПтС України було ліквідовано, а його завдання і функції покладено на Міністерство юстиції. Водночас до Постанови Кабінету Міністрів України від 2 липня 2014 р. № 228 «Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України» було внесено зміни, відповідно до яких Міністерство юстиції України стає головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну правову політику у сфері виконання кримінальних покарань і пробації [12, абзац 2 п. 1].

Серед вагомих нормативно-правових актів, які відіграли велике значення у становленні ДКВС України, варто вказати Постанову Кабінету Міністрів України від 18 травня 2016 р. № 348 «Про ліквідацію територіальних

органів управління Державної пенітенціарної служби та утворення територіальних органів Міністерства юстиції», згідно з якою було ліквідовано всі 25 територіальних органів ДПтС України і створено 6 міжрегіональних управлінь із питань виконання кримінальних покарань і пробації Міністерства юстиції [13]. Зазначені зміни знайшли відображення у новій Концепції реформування (розвитку) пенітенціарної системи України, розробленій на період до 2020 р., яка була схвалена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2017 р. № 654-р [10]. Наголосимо, що цей нормативно-правовий акт передбачає таке: розроблення проекту Закону України про пенітенціарну систему, утворення Адміністрації ДКВС України; ліквідування Департаменту пробації МЮ та утворення єдиної державної установи «Центр пробації» (далі – ДУ ЦП), утворення державної установи «Центр охорони здоров'я Державної кримінально-виконавчої служби України» (далі – ДУ ЦОЗ ДКВС). Перераховані структури нині вже утворені розпорядженнями Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2017 р.

Державна установа «Центр пробації» утворена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2017 р. № 655-р [14] і є неприбутковою державною установою, створеною для забезпечення виконання завдань ДКВС України з питань пробації і безпосереднього спрямування та координації діяльності уповноважених органів із питань пробації, що належить до сфери управління Міністерства юстиції України. Діяльність ДУ ЦП спрямовується та координується заступником Міністра юстиції України відповідно до розподілу обов'язків [15].

Державна установа «Центр охорони здоров'я Державної кримінально-виконавчої служби України» утворена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2017 р. № 684-р [16], є бюджетним неприбутковим закладом охорони здоров'я, створеним для виконання завдань ДКВС України із забезпечення якісних медичних послуг засудженим та особам, узятим під варту, державного санітарно-епідеміологічного нагляду в установах виконання покарань і слідчих ізоляторів ДКВС України, що належать до сфери управління Міністерства юстиції України. Діяльність ДУ ЦОЗ ДКВС спрямовується і координується заступником Міністра юстиції відповідно до розподілу обов'язків [17]. Реалізовані перетворення щодо ДУ ЦОЗ ДКВС не є остаточними, оскільки наступним етапом реформування пенітенціарної охорони здоров'я ДКВС, згідно з Концепцією, повинне стати створення належних передумов для переходу на позавідомчу модель та подальшої її передачі до сфери відповідальності МОЗ України [18, с. 200].

Останньою була організована Адміністрація Державної кримінально-виконавчої служби України. Її створення було затверджено Постановою Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2017 р. № 709 [19], якою передбачалось надання значення міжрегіонального територіального органу Міністерства юстиції зі статусом юридичної особи публічного права. Це було спрямовано на централізацію системи управління Державної кримінально-виконавчої служби України, оскільки цими діями передбачалось акумулювання повноважень в Адміністрації у питанні організації діяльності воєнізованих формувань й організації охорони та режиму, організації і контролю за виконанням вироку суду та інших судових рішень із застосуванням передбачених законом засобів виправлення засуджених, організації та контролю оперативного-розшукової діяльності органів і установ виконання покарань та слідчих ізоляторів [20, абзац 5 с. 66].

За даними на 1 липня 2019 р., що викладені в Загальній характеристиці ДКВС України [21], повідомляється

про 148 установ, які перебувають у сфері підпорядкування міжрегіональних управлінь та Адміністрації ДКВС України. Окрім того, у характеристиці йдеться про ще 29 установ, які розташовані на території, що тимчасово не контролюються державною владою (Луганської та Донецької областей). Якщо порівняти дані, наведені в аналогічній характеристиці на початок травня 2019 р. [22], то можна побачити збільшення кількості установ виконання покарань, у яких засуджені не утримуються, з 17-ти до 25-ти відповідно.

Водночас Закон України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» визначає, що ДКВС України складається з центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, його територіальних органів управління, кримінально-виконавчої інспекції, установ виконання покарань, слідчих ізоляторів, воєнізованих формувань, навчальних закладів, закладів охорони здоров'я, підприємств установ виконання покарань, інших підприємств, установ і організацій, створених для забезпечення виконання завдань Державної кримінально-виконавчої служби України» [1].

Отже, ДКВС України сьогодні становить складну систему органів (структур), що підпорядковані та входять до складу Міністерства юстиції України і спрямовані на реалізацію завдань у сфері виконання кримінальних покарань. Основними з цих органів можна вважати такі: Адміністрацію ДКВС України, ДУ ЦП, ДУ ЦОЗ ДКВС. Наведений список перелічених структур ДКВС України не є вичерпним, проте навіть він продовжує змінюватись і реформуватись. Найсвіжіші дані щодо розвитку ДКВС України закріплені в логічній моделі (паспорті) реформи пенітенціарної системи та пробації, затвердженій Рішенням колегії Міністерства юстиції України від 29 березня 2018 р. у Протоколі № 1/2018 [23]. Окрім того, у 2019 р. з призначенням нового Міністра юстиції було анонсовано подальші напрями реформування ДКВС України, хоча відповідних документів, які б їх закріплювали, ще не представлено.

Дослідивши сучасний розвиток і стан ДКВС України, можна виділити 3 основні етапи її розбудови:

1. Утворення Державного департаменту України з питань виконання покарань (далі – ДДВП): а) ДДВП у 1998 р. є центральним органом виконавчої влади, правонаступником ГУВП МВСУ; б) ДДВП у 1999 р. є центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом (виведений із підпорядкування Міністерства внутрішніх справ України); в) ДДВП у 2009 р. є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра юстиції.

2. Утворення Державної пенітенціарної служби України (далі – ДПтС): ДПтС у 2010 р. є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра юстиції України.

3. Утворення Державної кримінально-виконавчої служби України (далі – ДКВС України): а) ДКВС України у 2016 р. має 6 територіальних управлінь, що входять до Міністерства юстиції як до центрального органу виконавчої влади; б) ДКВС України у 2017 р., перебуваючи в підпорядкуванні Міністерству юстиції, має складну систему новостворених структур (державних установ, дирекцій, управлінь) із функціями контролю, керування та координації за окремими напрямами роботи; в) ДКВС України у 2017 р. має Адміністрацію в статусі міжрегіонального територіального органу, якій підпорядковано 6 територіальних управлінь. Адміністрація ДКВС України входить

до Міністерства юстиції (центрального органу виконавчої влади).

З часів ГУВП МВСУ і дотепер пенітенціарна діяльність передбачала роботу із секретною інформацією. Однак якщо раніше пенітенціарна система була представлена фактично одним державним органом, то сьогодні ДКВС України складається з низки структур, розділених не лише за територіальною ознакою, але й за своїми функціями. Прикладом таких структур є такі: Адміністрація ДКВС України, ДУ ЦП, ДУ ЦОЗ ДКВС, ДУ «Генеральна дирекція ДКВС України», Центри підвищення кваліфікації персоналу ДКВС України тощо. Тож, аналізуючи трансформації пенітенціарної системи, постають питання: чи всі її органи мають потребу працювати із секретною інформацією, а також чи зазнали змін структури, спрямовані на охорону державної таємниці, разом із реформуванням структури самої ДКВС України?

Разом із переходом ДКВС України в підпорядкування Міністерства юстиції всі режимно-секретні органи (далі – РСО) пенітенціарної системи для подальшого провадження діяльності, пов'язаної з державною таємницею, мали отримати нові спеціальні дозволи. Цей процес не був швидким і у деяких випадках тривав понад рік. Водночас паралельно йшов процес ліквідації РСО тих обласних управлінь ДПтС, діяльність яких була припинена. Окрім того, слід вказати на планове зменшення кількості установ, у яких утримуються засуджені. Процес консервування установ, як це видно з наведеної вище статистики, триває і сьогодні. Як наслідок, триває планова ліквідація РСО.

Окремої уваги потребують установи, що розташовані на території, тимчасово не підконтрольній державній владі України. Під час дослідження достовірної інформації про припинення діяльності РСО таких установ отримано не було. Проте за аналогією до установ, які піддавались реальній загрози захоплення, РСО мали знизити свої секретні документи та фактично припинити роботи із секретною інформацією.

Сьогодні в ДКВС України із секретною інформацією, яка становить державну таємницю, працюють центральний і територіальні органи виконавчої влади, навчальні заклади ДКВС України, установи виконання покарань, які мають статус окремих юридичних осіб тощо. Проте деякі юридичні особи ДКВС України не провадять діяльності, пов'язаної з державною таємницею, наприклад державні підприємства, робота яких зосереджена на забезпеченні функцій виробництва.

Із утворенням нових структур, таких як Адміністрація ДКВС України, ДУ ЦП, ДУ ЦОЗ ДКВС, ДУ «Генеральна дирекція ДКВС України», цілком логічним є створення нових РСО, що мають забезпечувати їхню діяльність. Проте для отримання окремою юридичною особою спеціального дозволу на провадження діяльності, пов'язаної з державною таємницею, необхідне визначення сукупності відомостей, що становлять державну таємницю, з якими має працювати юридична особа.

Проаналізувати потребу окремих суб'єктів ДКВС України щодо провадження секретної діяльності можна спираючись на розгляд Зводу відомостей, що становлять державну таємницю (далі – ЗВДТ) [24].

Звід відомостей, що становлять державну таємницю, було затверджено Наказом Служби безпеки України від 12 серпня 2005 р. № 440. За час свого існування ЗВДТ зазнав численних змін. У Загальних положеннях ЗВДТ серед наведених визначень і скорочень трапляються такі аббревіатури: ДДВП, ДПтС та ДКВС, тобто згадуються всі розглянуті нами структури ДКВС України, що існували на етапах її розбудови.

Відомості, що становлять державну таємницю, у ЗВДТ розділено на чотири великі групи: сферу оборони; сферу економіки, науки і техніки; сферу зовнішніх відносин; сферу державної безпеки та охорони правопорядку. Визначення відомостей, які становлять державну таємницю, викладено у другому стовбці таблиці, наведеної в документі. А п'ятий стовбець містить дані про суб'єкти режимно-секретної діяльності, державними експертами яких було прийнято рішення про віднесення інформації до державної таємниці.

Необхідно зауважити, що у ЗВДТ про пенітенціарну систему йдеться у понад трьох десятках пунктів. При цьому про ДКВС України не згадується лише у сфері зовнішніх відносин. Окрім того, за більш детального вивчення змісту пунктів ЗВДТ можна виділити такі основні напрями діяльності, пов'язані з державною таємницею: мобілізаційна робота; робота з технічного захисту інформації; режимно-секретна робота; робота з охорони, нагляду та безпеки; оперативно-розшукова робота.

Висновки. Численні реформи та реорганізації пенітенціарної системи не могли не залишити свого відбитку на функції забезпечення охорони державної таємниці в ДКВС України. Дослідження розвитку служби та її сучасного стану дало змогу дійти таких висновків і результатів із цього питання:

1. Органи ДКВС України протягом усього періоду існування служби провадили діяльність, пов'язану з державною таємницею.

2. В Україні можна виділити три основні історичні етапи розвитку ДКВС, класифікувавши їх за назвою центрального органу виконавчої влади, яким реалізовувалась пенітенціарна діяльність. А саме: з 1998 р. по 2010 р. – Державний департамент України з питань виконання покарань; з 2010 р. по 2016 р. – Державна пенітенціарна служба України; і з 2016 р. до сьогоднішнього – ДКВС України, яка являє собою групи державних органів, розділених за функціональними напрямками роботи, підпорядкованими Міністерству юстиції України.

3. Зміни в організації пенітенціарної служби, зумовлені реформами, внутрішніми системними чинниками та зовнішніми політичними факторами, постійно впливають на кількість і стан режимно-секретних органів ДКВС України. Наприклад, зміна назв юридичних осіб ДКВС України, спричинена їх підпорядкуванням Міністерству юстиції, супроводжувалась діяльністю РСО з отримання нових спеціальних дозволів на провадження діяльності, пов'язаної з державною таємницею. Інша частина РСО утворилась у зв'язку із створенням нових структур ДКВС України. А окремі РСО, навпаки, ліквідуються у зв'язку із плановою консервацією деяких державних установ виконання покарань. Окрім того, частина РСО потрапила на територію, що тимчасово не контролюється владою України.

4. Необхідно зазначити, що не всі юридичні особи ДКВС України мають необхідність працювати з відомостями, які становлять державну таємницю. Наприклад, державні підприємства ДКВС України не отримують спеціальних дозволів і не наділені власними РСО.

5. Спираючись на аналіз пунктів ЗВДТ, було виділено такі основні напрями діяльності ДКВС України, пов'язані з державною таємницею: мобілізаційна робота; робота з технічного захисту інформації; режимно-секретна робота; робота з охорони, нагляду та безпеки; оперативно-розшукова робота. Здебільшого всі вони стосуються діяльності структур підпорядкованих, насамперед, Адміністрації ДКВС України. Проте не можна виключати необхідності створення нових РСО у разі подальшого реформування структури ДКВС України.

6. Оскільки у зв'язку з реформами та іншими чинниками досить складно прогнозувати зміну кількості юридичних осіб ДКВС України, які провадять діяльність, пов'язану з державною таємницею, то наступні дослідження варто спрямувати на поглиблений аналіз системи суб'єктів, що вирішують практичні питання з охорони державної таємниці в ДКВС України.

Список використаної літератури:

1. Про Державну кримінально-виконавчу службу України : Закон України від 23 червня 2005 р. № 2713-IV. Дата оновлення: 01.01.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2713-15> (дата звернення: 30.08.2019).

2. Лісіщук О.В. Пенітенціарна система України: історія та сучасність: Видання до 15-ої річниці утворення центрального органу виконавчої влади з питань виконання покарань. Київ : Державна пенітенціарна служба України, 2013. 265 с. URL: <https://i-rc.org.ua/files/DPTs-istorya-suchasnist.pdf>

3. Про утворення Державного департаменту України з питань виконання покарань : Указ Президента України від 22 квітня 1998 р. № 344/98. Дата оновлення: 12.03.1999. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/344/98> (дата звернення: 30.08.2019).

4. Про Положення про Державний департамент України з питань виконання покарань : Указ Президента України від 31 липня 1998 р. № 827/98. Втрата чинності: 30.07.2009. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/827/98> (дата звернення: 30.08.2019).

5. Про виведення Державного департаменту України з питань виконання покарань з підпорядкування Міністерству внутрішніх справ України : Указ Президента України від 12 березня 1999 р. № 248/99. Дата оновлення: 30.07.2009. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/248/99> (дата звернення: 30.08.2019).

6. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади : Указ Президента України від 9 грудня 2010 р. № 1085/2010. Дата оновлення: 21.01.2014. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1085/2010> (дата звернення: 30.08.2019).

7. Про затвердження Положення про Державну пенітенціарну службу України : Указ Президента України від 6 квітня 2011 р. № 394/2011. Втрата чинності: 22.06.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/394/2011> (дата звернення: 30.08.2019).

8. Про утворення територіальних органів Державної пенітенціарної служби : Постанова Кабінету Міністрів України від 20 жовтня 2011 р. № 1062. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1062-2011-p> (дата звернення: 30.08.2019).

9. Про Концепцію державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України : Указ Президента України від 8 листопада 2012 р. № 631/2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/631/2012> (дата звернення: 30.08.2019).

10. Про схвалення Концепції реформування (розвитку) пенітенціарної системи України : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2017 р. № 654 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/654-2017-p> (дата звернення: 30.08.2019).

11. Деякі питання оптимізації діяльності центральних органів виконавчої влади системи юстиції : Постанова Кабінету Міністрів України від 18 травня 2016 р. № 343. Дата оновлення: 23.12.2017. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/343-2016-p> (дата звернення: 30.08.2019).

12. Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України : Постанова Кабінету Міністрів України від 2 липня 2014 р. № 228. Дата оновлення: 30.08.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/228-2014-p> (дата звернення: 30.08.2019).

13. Про ліквідацію територіальних органів управління Державної пенітенціарної служби та утворення територіальних органів Міністерства юстиції : Постанова Кабінету Міністрів України від 18 травня 2016 р. № 348. Дата оновлення: 30.09.2016. URL: (дата звернення: 30.08.2019).

14. Про утворення державної установи «Центр пробації» : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2017 р. № 655-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/655-2017-p> (дата звернення: 30.08.2019).

15. Про затвердження Положення про Державну установу «Центр пробації» : Наказ Міністерства юстиції України від 22 лютого 2019 р. № 561/5. URL: http://www.probatation.gov.ua/wp-content/uploads/2019/08/Наказ-МЮУ-від-22.02.2019-№561_5-Положення-про-ДУ.pdf (дата звернення: 30.08.2019).

16. Про утворення державної установи «Центр охорони здоров'я Державної кримінально-виконавчої служби України» : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2017 р. № 684-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/684-2017-p> (дата звернення: 30.08.2019).

17. Про утворення державної установи «Центр охорони здоров'я Державної кримінально-виконавчої служби України» : Наказ Міністерства юстиції України від 2 листопада 2017 р. № 3394/5. URL: <https://minjust.gov.ua/files/general/2018/03/03/20180303092109-49.pdf> (дата звернення: 30.08.2019).

18. Гель А.П. Вітчизняна модель організації пенітенціарної охорони здоров'я в Державній кримінально-виконавчій службі України: сучасний стан та перспективи. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 2. С. 194–202 URL: <http://pgr-journal.kiev.ua/archive/2019/2/38.pdf> (дата звернення: 30.08.2019).

19. Про утворення міжрегіонального територіального органу Міністерства юстиції з питань виконання кримінальних покарань : Постанова Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2017 р. № 709. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/709-2017-p> (дата звернення: 30.08.2019).

20. Денишук Д.Є. Історичний розвиток та сучасний стан системи охорони державної тасмниці в Державній кримінально-виконавчій службі України. *Актуальні проблеми сучасної науки в дослідженнях молодих учених* : тези доп. учасників наук.-практ. конф., м. Харків, 16 травня 2019 р. Харків, 2019. С. 64–68. URL: http://univd.edu.ua/general/publishing/konf/16_05_2019/pdf/15.pdf (дата звернення: 30.08.2019).

21. Загальна характеристика Державної кримінально-виконавчої служби України від 1 липня 2019 р. URL: <https://kvs.gov.ua/2019/harakteristika/01.07.2019.pdf> (дата звернення: 30.08.2019).

22. Загальна характеристика Державної кримінально-виконавчої служби України від 1 травня 2019 р. URL: <https://kvs.gov.ua/2019/harakteristika/01.05.2019.pdf> (дата звернення: 30.08.2019).

23. Презентація: Колегія Міністерства юстиції України. URL: <https://minjust.gov.ua/files/general/2018/03/29/20180329151234-35.pdf> (дата звернення: 30.08.2019).

24. Про затвердження Зводу відомостей, що становлять державну тасмницю : Наказ Служби безпеки України від 12 серпня 2005 р. № 440. Дата оновлення: від 19.04.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0902-05> (дата звернення: 30.08.2019).

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРА

Денишук Денис Євгенійович – науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем забезпечення діяльності поліції Харківського національного університету в внутрішніх справах

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Denyshchuk Denys Yevheniiovich – Research Fellow of the Research Laboratory on Problems of Ensuring Police Activities of Kharkiv National University of Internal Affairs

denischuk@ukr.net